

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Mgr. Daniel Vlček**, soudní exekutor, se sídlem Vrchlabská 28/17, Praha 19, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 8 A 139/2017 – 33,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

[1] Žalovaný vyrozuměním ze dne 15. 6. 2017, č. j. MSP-42/2016-OED-KEU/25, vytkl žalobci dle § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „exekuční řád“), pochybení, které spatřoval v tom, že žalobce ve věci sp. zn. 101 Ex 1/15 zaslal dne 9. 6. 2016 Ministerstvu vnitra žádost o poskytnutí součinnosti podle § 33 exekučního řádu (žádost o poskytnutí informací o osobě povinného), ačkoliv exekuce byla ukončena již ke dni 4. 8. 2015, přičemž po zániku pověření soudního exekutora nelze o takové informace žádat. Tento postup shledal žalovaný v rozporu s § 51 písm. c) exekučního řádu.

[2] Žalobce vedl pod sp. zn. 101 Ex 1/15 exekuci pro pohledávku oprávněné Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky proti povinnému T. B. N., bytem F. 284/44, P. 2. Povinný svůj dluh ve výši 20 874 Kč (dlužné pojistné 19 200 Kč a penále 674 Kč) zcela uhradil, a to přímo na účet oprávněné. Následně žalobce vydal povinnému příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 3. 7. 2015, č. j. 101 EX 1/15 - 04, a povinný uhradil částku odpovídající nákladům exekuce určených v příkazu k úhradě nákladů exekuce.

[3] Žalobce podal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu, v níž namítal, že napadenou výtkou je kárán za jednání, které učinil v souvislosti s řádným ukončením a archivací spisu. Argumentoval tím, že jeho pověřenou zaměstnankyní bylo v rámci archivace spisu zjištěno, že nebylo najisto postaveno doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti a tedy nemohlo být s určitostí konstatováno, zda je možné převést částky odpovídající nákladům exekuce, proto potřeboval ověřit, zda měl povinný v době doručování výzvy nadále stejnou adresu, což učinil prostřednictvím standardizované šablony žádosti o součinnost. Výtku označil jako zásadní zásah do jeho práv zjevně zhoršující jeho postavení v očích ostatních dohledových orgánů; výtku jako sankce při zjištění drobného pochybení je pak zohledňována i v rámci kárných řízení. Podle žalobce se v případě § 51 písm. c) exekučního řádu nejedná o právní normu, která by stanovila nějaké pravidlo chování; pouze konstatuje okamžik zániku pověření exekutora k vedení exekuce. I po skončení exekuce je ovšem soudní exekutor oprávněn a povinen činit úkony v exekučním řízení, zejména v souvislosti s ukončením spisu a jeho archivací, ale také v souvislosti s vyřízením opravných prostředků účastníků řízení. Činění takových úkonů je nezbytné pro ochranu práv účastníků řízení a naplnění požadavku § 46 odst. 1 exekučního řádu; jedním z těchto úkonů je i ověření správnosti doručení zásadních písemností. Poukazoval na to, že exekuční řád nestanoví žádný výčet ukončovacích úkonů, které poté, co nastane okamžik podle § 51 písm. c) exekučního řádu, ještě činit lze, a které naopak činit nelze; za takové situace nemůže být sankcionován. Při rozhodování žalovaného dále nebyla respektována zásada, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů, nevznikaly nedůvodné rozdíly; žalobce poukazoval na případ vedený u žalovaného pod sp. zn. MSP-548/2016-OED-SEU, resp. předmět kárného řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 15 Kse 4/2013. Upozornil na skutečnost, že zatímco je napadenou výtkou kárán za jednání, které učinil v souvislosti s řádným ukončením a archivací spisu, zaslání žádosti o součinnost žalovanému na výslovnou žádost dohledového orgánu více jak rok po skončení exekuce již pochybením není (výzva žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č. j. MSP-42/2016 – OED -KEU/15).

[4] **Městský soud** předně konstatoval, že napadenou výtkou bylo možno koncipovat srozumitelněji, nicméně je z ní zřejmé, jaké jednání je žalobci vytýkáno a proč. Pokud jde o oprávněnost výtky, exekuce sp. zn. 101 EX 1/15 byla dne 4. 8. 2015 skončena, a to v důsledku úplného zaplacení jak pohledávky a jejího příslušenství, tak také nákladů exekuce. Tímto dnem podle § 51 písm. c) exekučního řádu zaniklo oprávnění žalobce k vedení exekuce; současně zaniklo i jeho oprávnění požadovat od subjektů vymezených v § 33 odst. 1 exekučního zákona informace k osobě povinného, neboť toto oprávnění se týká právě jen exekuční činnosti a k té již žalobce nebyl oprávněn. Žalobce, byť již neměl žádné oprávnění k vedení exekuce, přesto dne 9. 6. 2016 požadoval informace o osobě povinného, resp. jeho manželky; listina je založena ve správním spise a z jejího záhlaví je zřejmé, že byla koncipována jako žádost o poskytnutí součinnosti podle § 33 exekučního řádu. Městský soud tak uzavřel, že žádost žalobce ze dne 9. 6. 2016 byla v rozporu se zákonem. Za tohoto stavu dle městského soudu žalovaný nepochybil, jestliže na toto zjištění reagoval výtkou podle § 7a odst. 1 exekučního řádu.

[5] K dalším žalobním námitkám městský soud uvedl, že se podstatou opatření žalovaného vesměs mýjejí. Jestliže totiž byla exekuce ukončena, pak žalobce neměl žádné oprávnění činit vůči osobám navenek jakékoliv další úkony související s exekucí. Žalobní argumentace, v níž se snažil vysvětlit údajnou nezbytnost zjištění údajů o pobytu povinného a jeho manželky, je zcela nepodstatná. Není zřejmé, proč by měl žalobce po ukončení exekuce zpětně zjišťovat místo pobytu povinného, jestliže ten všechny své závazky jak vůči oprávněné, tak vůči exekutorovi splatil. Správnost a zákonnost doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti povinnému fikcí je nesporně nutno zkoumat tehdy, jestliže povinný na takovou výzvu nereaguje a soudní exekutor

pokračování

proto musí použít další právní nástroje k vymožení pohledávky; v projednávané věci však o takový případ nešlo. Městský soud žalobci přisvědčil, že exekuční řád neobsahuje jmenovitý výčet úkonů, které exekutor může po ukončení exekuce vykonávat, resp. které již vykonávat nemůže; nicméně obsahuje obecné vymezení úkonů, které po skončení exekuce činit nelze, a to právě v § 51 písm. c) exekučního řádu, podle kterého oprávnění k vedení exekuce exekutorovi zaniká, jestliže pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce byly vymoženy. Jakmile tato situace nastala, ztratil žalobce oprávnění vést exekuci, a jelikož postup podle § 33 odst. 1 exekučního zákona se týká právě a pouze exekuční činnosti, je zřejmé, že svou žádostí ze dne 9. 6. 2016 postupoval v rozporu se zákonem. Městský soud rovněž neakceptoval námitku týkající se srovnání žalobcova jednání a výtky jemu udělené s případem výtky uložené žalovaným pod č. j. MSP-548/2016-OED-SEU. Podstatné je právě a pouze to, zda v nyní projednávané věci byla výtka uložena v souladu s exekučním řádem nebo nikoliv, a v této věci soud nespátril na straně žalovaného pochybení.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu **kasační stížností** z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dle stěžovatele především městský soud nad rámec obsahu uložené výtky provedl (opětovnou) překvalifikaci skutku. Soud ve svém rozhodnutí citoval § 33 odst. 1 exekučního řádu, jenž se ovšem týká dotazu na majetek povinného, zatímco obsahem dotazu exekutora bylo výhradně zjištění adresy povinného pro doručování. Soud dle stěžovatele nezohlednil skutečnost, že od řádného doručení výzvy se odvíjí okamžik, kdy nastává tzv. doložka provedení exekuce, tedy, kdy je možno exekuci provést, což zahrnuje i převod deponovaných vymožených prostředků, nikoliv pouze faktické provádění exekuce, jak se mylně domnívá soud. Stěžovatel se rovněž ohrazuje proti tvrzení soudu, že pokud chtěl soudní exekutor získat informace „pro svou vlastní potřebu“, mohl je získat dotazem u jakéhokoli jiného subjektu, nikoliv však postupem dle § 33 odst. 1 exekučního řádu. Stěžovateli není známo, jakým jiným postupem by měl získávat informace o pobytu povinného v okamžiku, kdy potřebuje vyhodnotit správnost doručení výzvy, byť s delším časovým odstupem od oznámení skončení exekuce. Soudní exekutor vystupuje v postavení vykonavatele státní moci a je oprávněn postupovat v rámci výkonu své činnosti pouze v mezích zákona.

[7] Stěžovatel podotýká, že v žalobě především namítal, že mu bylo žalovaným jakožto dohledovým orgánem vytýkáno porušení § 51 písm. c) exekučního řádu, přičemž toto ustanovení nestanoví explicitně ani implicitně soudnímu exekutorovi žádné pravidlo chování, které by bylo možné porušit, pouze stanoví okamžik zániku pověření k vedení exekuce. Stěžovatel má za to, že soud neposuzoval obsah a znění výtky tak, jak bylo namítáno, ale provedl její výklad tím, že doplnil její odůvodnění o další argumentaci. Stěžovatel se domnívá, že v rámci řízení, v němž je soudnímu exekutorovi ukládána sankce, a s ohledem na zásadu *nullum crimen sine lege* a na namítanou nepřezkoumatelnost a vágnost výtky, nebylo úkolem soudu odstraňovat vady výtky vlastním doplňujícím výkladem, ale konstatovat její přezkoumatelnost, nebo nepřezkoumatelnost.

[8] Stěžovatel dále tvrdí, že jeho námitka porušení zásady rovnosti při srovnání stejného nebo žádného postihu za mnohem závažnější skutek naplňující znaky kárného deliktu byla soudem odmítnuta jednoduchým konstatováním, že takové srovnání není podstatné, protože pro soud je podstatné, že výtka byla uložena dle názoru soudu v souladu se zákonem. Soud tak dle stěžovatele *de facto* provedl toliko izolované hodnocení postupu správního orgánu a odmítl se zabývat zcela zřejmým porušením zásady rovnosti a srovnáním rozdílných postupů a nepochopitelného způsobu sankcionování vůči různým soudním exekutorům, přestože jeden ze skutků vykazuje naprosto jasné znaky kárného deliktu – v takovém případě dohledový orgán volí mírnější prostředek a hledá argumenty, proč kárnou žalobu nepodat, zatímco u jednání, které

ani není zákonem přesně definováno jako pochybení, nejenže nejsou brány v úvahu polehčující okolnosti, ale ani samotné vyjádření a argumentace žalobce.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu. Uvedl, že v rámci vedení exekuce je soudní exekutor oprávněn požadovat od subjektů údaje o povinném, které jsou jim známy z úřední činnosti, a tyto subjekty jsou povinny mu tyto informace poskytnout. Oprávnění požadovat součinnostní dotazy má soudní exekutor po dobu vedení exekuce. Jakmile exekutorovo oprávnění k vedení exekuce zanikne, zanikne i jeho právo dožadovat se součinnosti ve smyslu exekučního řádu. Z exekučního spisu vedeného pod sp. zn. 101 EX 1/15 jednoznačně vyplývá, že stěžovatel zaslal dne 9. 6. 2016 žádost o poskytnutí součinnosti podle § 33 exekučního řádu, kde požadoval informace o pobytu povinného i jeho manželky, ačkoliv byla exekuce ukončena ke dni 4. 8. 2015. Stěžovatel tak neměl žádné oprávnění činit vůči třetím osobám jakékoliv další úkony s exekucí související; jeho pochybení je o to závažnější, že k němu došlo po deseti měsících od skončení exekuce. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Exekutorské komory sp. zn. KŽ 8/05, v němž bylo rovněž shledáno porušení § 51 exekučního řádu v případě, kdy soudní exekutor po doručení usnesení o zastavení exekuce s vyznačenou doložkou právní moci žádal dopisem finanční úřad a jiné subjekty o součinnost dle § 33 exekučního řádu. K námitce stěžovatele stran potřeby odeslání součinnostního dotazu po skončení exekuce žalovaný odkázal na body 42 a 43 napadeného rozsudku s tím, že v projednávané věci bylo postaveno najisto, že povinnému byla iniciální výzva řádně doručena, neboť povinný vymáhanou povinnost dobrovolně uhradil oprávněně dne 10. 6. 2015 a náklady exekuce stěžovateli dne 4. 8. 2015, čímž byla exekuce skončena. Nebyl tedy dán žádný důvod činit vůči jakékoliv osobě další úkony v rámci exekuce.

[10] Obdobně k vytýkané nepřezkoumatelnosti, která měla být způsobena tím, že žalovaný nedostatečně kvalifikoval skutek, žalovaný odkázal k podrobnému vypořádání v napadeném rozsudku v bodech 35 a 36 a dále na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, které se zabývá specifickými postupy při ukládání výtky. K námitce porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti před zákonem, kdy stěžovatel v tomto kontextu srovnává závažnost svého pochybení s pochybením dotyčné soudní exekutorky v jiném řízení, žalovaný uvedl, že každý případ je posuzován individuálně podle skutkových okolností. Případ soudní exekutorky a stěžovatele nejsou skutkově shodné ani podobné, jelikož se jedná o zcela odlišná pochybení, která není možné srovnávat. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] **Nejvyšší správní soud** nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel doložil, že má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstatou kasační stížnosti je namítaná nepřezkoumatelnost uložené výtky pro nesrozumitelnost; stěžovatel tvrdí, že jeho pochybení není dostatečně odůvodněno a opřeno o příslušná ustanovení právních předpisů.

[13] Podle § 7a odst. 1 exekučního řádu „[d]robné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen ‚kandidát‘) nebo exekutorského koncipienta (dále jen ‚koncipient‘) nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne“.

pokračování

[14] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že stát exekučním řádem přenesl část výkonu své moci (moci soudní), již je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím řízením až po řízení vykonávací, na soudní exekutory. Jsou jimi sice fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem.

[15] V nyní projednávané věci se nejednalo o kárné provinění exekutora, ale toliko o výtku, která umožňuje postihnout soudního exekutora za drobné nedostatky v exekuční a další činnosti nebo drobné poklesky v jeho chování (tedy takové chování, jež nedosahuje intenzity kárného provinění). Prostřednictvím institutu výtky je tedy dohledovému orgánu umožněno flexibilně postihnout méně závažné nedostatky a v zásadě pouze poskytnout formalizovanou informaci o tom, že došlo ze strany soudního exekutora k určitému pochybení. Proces udělování výtky není upraven v exekučním řádu a nedopadá na něj ani úprava správního procesu obsažená ve správním řádu (výjimkou jsou pouze základní zásady činnosti správních orgánů – srov. usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 9 As 79/2016 - 41, ze dne 10. 7. 2018).

[16] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výtku, kterou žalovaný udělil stěžovateli, je nutné posuzovat v procesních souvislostech exekučního řízení, které bylo vedeno. Ze souvisejícího spisového materiálu plyne, že dne 2. 1. 2015 byl stěžovateli doručen exekuční návrh oprávněné Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky pro vymožení pohledávky ve výši 19 200 Kč (dlužné pojistné) a 1 674 Kč (penále), na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 12. 5. 2014, č. 1941410791 proti povinnému T. B. N., bytem F. 284/44, P. 2. Dne 6. 2. 2015 mu bylo doručeno pověření Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 2. 2015, č. j. 55 EXE 26/2015 - 17, k vedení exekuce. Dne 13. 2. 2015 bylo vydáno vyznění o zahájení exekuce a zároveň stěžovatel požádal o součinnost; dne 24. 2. 2015 obdržel stěžovatel odpověď, přičemž stěžovatel žádostí ze dne 3. 3. 2015 požádal o doplnění informací ohledně manželky povinného. Lustrací peněžních ústavů stěžovatel nezjistil, že by měl povinný veden účet u peněžního ústavu a dne 30. 4. 2015 zaslal povinnému výzvu ke splnění vymáhané povinnosti společně s vyzněním o zahájení exekuce, exekučním návrhem a exekučním titulem. Povinnému byla zásilka dne 5. 5. 2015 uložena na poště a byla mu zanechána výzva k jejímu vyzvednutí; po uplynutí úložní doby mu byla zásilka vhozena do schránky. Dne 10. 6. 2015 oprávněná sdělila stěžovateli, že povinný jí přímo uhradil částku ve výši 20 874 Kč odpovídající výši dlužného pojistného a penále vymáhaných v tomto exekučním řízení.

[17] Dne 3. 7. 2015 vydal stěžovatel příkaz k úhradě nákladů exekuce, který si povinný osobně převzal dne 21. 7. 2015. Dne 4. 8. 2015 povinný uhradil na účet soudního exekutora částku odpovídající nákladům exekuce určeným v příkazu k úhradě nákladů exekuce. Dne 13. 8. 2015 byl proveden výmaz exekuce z Centrální evidence exekucí.

[18] Dne 9. 6. 2016 stěžovatel zaslal Ministerstvu vnitra žádost o poskytnutí součinnosti dle § 33 exekučního řádu (soubor č. 043 na CD přiloženém k č. l. 13 správního spisu), v níž podle § 33 a § 34 exekučního řádu žádal o sdělení následujících informací:

- „o tom, zda povinný u Vás prochází evidencí cizinců s povolením k pobytu na území ČR nebo evidencí cizinců, kterým byla na území České republiky udělena mezinárodní ochrana formou azylu,
- v kladném případě Vás žádám o sdělení všech dostupných informací o povinném (jméno a příjmení, datum narození, pohlaví, rodné číslo, místo a stát narození, státní občanství, druh a adresa pobytu, platnost povolení k pobytu, počátek pobytu, popřípadě datum ukončení pobytu, rodinný stav)

- *příp. adresu pro doručování povinnému uvedenou v informačním systému evidence obyvatel*
- *pokud je povinný držitelem pracovního povolení na území ČR, u jakého zaměstnavatele je zaměstnán (IČO, název, adresa sídla zaměstnavatele), doba platnosti povolení*
- *sdělení jména a příjmení, adresy, data narození, rodného čísla a zaměstnavatele manžela/ky povinné/ho pokud Vám jsou tyto údaje známy, (...).*“

[19] Dne 25. 8. 2016 provedl žalovaný u stěžovatele kontrolu několika exekutorských spisů; v návaznosti na ni žalovaný přípisem ze dne 20. 9. 2016 (č. l. 11) požádal stěžovatele ke sp. zn. 101 EX 1/15 o sdělení, na základě jakého právního předpisu bylo vyhodnoceno doručení výzvy k dobrovolnému splnění povinnému fikcí za situace, kdy z odpovědi k součinnosti vyplývá, že adresa F. 284, P. 2, byla evidována jako místo hlášeného pobytu povinného pouze do 31. 12. 2013, a dále měl stěžovatel sdělit, z jakého důvodu byla dne 9. 6. 2016 zaslána žádost o poskytnutí součinnosti. Stěžovatel uvedl, že doručení výzvy k dobrovolnému splnění povinnému fikcí bylo vyhodnoceno na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, přičemž stěžovatel zdůraznil, že otázka doručení výzvy k dobrovolnému splnění byla zkoumána až před archivací spisu v červnu 2016.

[20] Žalovaný vyhotovil dne 7. 3. 2017 protokol z kontroly, v němž bylo konstatováno pochybení stěžovatele v exekučním řízení sp. zn. 101 EX 1/15. Postupem stěžovatele, spočívajícím v zaslání žádosti o součinnost po ukončení exekuce „*došlo ke porušení § 51 písm. c) exekučního řádu, neboť po zániku pověření soudního exekutora není možné dle § 33 exekučního řádu žádat Ministerstvo vnitra o všechny výše uvedené informace.*“ Proti uvedenému kontrolnímu zjištění podal stěžovatel včasné námitky, které byly zamítnuty.

[21] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že výtka je nepřezkoumatelná, nebo že pochybení stěžovatele není dostatečně odůvodněno a opřeno o příslušná ustanovení právních předpisů. Ustanovení § 51 exekučního řádu obsahuje taxativní důvody, za kterých *ex lege* zaniká pověření exekutora k provedení exekuce. Podle § 51 písm. c) exekučního řádu oprávnění k vedení exekuce exekutorovi zaniká, jestliže pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce byly vymoženy. Jednou ze základních zásad exekuce je zásada maximálního rozsahu exekuce, podle které je možné vést exekuci pouze do výše pohledávky, jejího příslušenství a nákladů exekuce. Dosažením tohoto procesního limitu se předmět exekuce vyčerpal. Vymožením pohledávky, jejího příslušenství a nákladů exekuce se exekuce a také exekuční řízení končí, čímž dochází k zániku oprávnění soudního exekutora vykonávat jakékoli procesní úkony v exekučním řízení (viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2007, sp. zn. 20 Cdo 3516/2006; ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. 20 Cdo 2859/2012; anebo ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 1840/2013).

[22] Pokud tedy stěžovatel neměl ode dne 4. 8. 2015 žádné oprávnění k vedení exekuce, avšak přesto dne 9. 6. 2016 zaslal žádost o poskytnutí součinnosti dle § 33 exekučního řádu (viz bod 33 výše), pak stěžovatel nebyl ke dni 9. 6. 2016 oprávněn konat exekuční činnost. Lze proto souhlasně s městským soudem uzavřít, že žádost stěžovatele o součinnost ze dne 9. 6. 2016 byla v rozporu se zákonem, a za tohoto stavu žalovaný nepochybil, jestliže na toto zjištění reagoval výtka podle § 7a odst. 1 exekučního řádu.

[23] Sled událostí vyplývající ze správního spisu dle názoru kasačního soudu rovněž nesvědčí o tom, že by žalovaný postupoval nepřiměřeně nebo nerespektoval základní zásady činnosti správních orgánů. Výtka je svou povahou nejmírnějším stupněm kárného opatření (v obecném smyslu slova), jehož účelem je možnost flexibilně postihnout ty nedostatky, jež svojí menší závažností neodůvodňují zahájení kárného řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4 As 173/2015 – 31); zároveň výtka zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu ke stejnému skutku. Z obsahu spisu plyne, že povinný vymáhanou

pokračování

povinnost dobrovolně splnil, čímž byla exekuce skončena, a nebyl tedy žádný důvod činit jakékoli další úkony stran zjišťování jakýchkoli údajů o něm. Argumentoval-li stěžovatel tím, že součinnostní dotaz učinila jím pověřená zaměstnankyně, neboť zjistila, že výzva ke splnění povinnosti byla povinnému doručena fikcí, popř. poukázáním na jiný případ udělené výtky za závažnější pochybení, pak takto vznesené námitky nejsou v posuzované věci relevantní. Předmětem tohoto řízení je toliko otázka, zda výtka byla uložena v souladu s exekučním řádem, nebo nikoliv, a zde se kasační soud shoduje se závěrem městského soudu, který na straně žalovaného nespaturuje žádné pochybení. Nejvyšší správní soud k argumentaci stěžovatele pro úplnost připomíná, že již v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2011, č. j. 13 Kseo 1/2011 - 109, uvedl mimo jiné: „*Soudní exekutor je objektivně odpovědný za fungování celého svého úřadu. Jedná se totiž o monokraticky koncipované orgány veřejné moci, kde je odpovědností exekutora, koho zaměstnává, jakým způsobem si tyto pracovníky vybírá, jak je školí a organizuje jejich práci.*“ Má-li proto stěžovatel vykonávat řádně funkci soudního exekutora, je na místě požadavek na pozornost a obezřetnost nad veškerou činností jeho úřadu.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že rozsudek městského soudu trpí nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek, a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.); nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[25] Městský soud tvrzení stěžovatele řádně posoudil, vyslovil vlastní úvahy rovněž k vyjádření žalovaného, vysvětlil, jaké okolnosti věci jej vedly k závěru, že stěžovatel jednal v rozporu s § 51 písm. c) exekučního řádu, jakož i k tomu, že toto porušení představuje nedostatek v činnosti exekutora ve smyslu § 7a téhož zákona. Nelze tak přisvědčit stěžovateli, že výtka mu byla uložena bez relevantního důvodu a bez zákonné opory.

[26] Ke zbývajícím kasačním námitkám jako celku Nejvyšší správní soud uvádí, že v zásadě představují prosté popírání závěrů žalovaného a městského soudu a nepřinášejí žádnou otázku, která již nebyla v předchozím řízení přesvědčivě zodpovězena.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek městského soudu zrušit. Městský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žalovanému, kterému by podle pravidla úspěchu náhrada nákladů náležela, v rámci řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 19. listopadu 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu